

Отже, як висновок можна констатувати: реформування шляхом прямого запозичення є некоректним з урахуванням неоднакових стартових умов; реформування «за стандартом для певної групи» є неможливим внаслідок відсутності чітко сформованої групової моделі, яка відповідає українським реаліям і в якій реформування вже завершене. Тому, найдоцільніше розробляти план реформування індивідуально, для чого необхідне ґрунтовне дослідження теоретичних засад та практичного стану об'єкту, що реформується. Таке дослідження в різних сферах і повинно стати предметом подальших розробок.

Список використаних джерел:

1. Орзіх М. Конституційна модернізація та реформування: методологія співвідношення та науково-прикладне значення / М. Орзіх // Право України. - 2012. - № 8. - С. 43-49
2. Селиванов В. Н. Правовая направленность развития государственности в Украине /В. Н. Селиванов. //Правоведение. -1999. - № 1. - С. 34 – 46.

Федоренко Ю. С.,
слухач 3 курсу ННІЗДН НАВС

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ

У XXI сторіччі інформація та знання набули пріоритетного значення в усіх сферах людської діяльності, що обумовило формування та становлення в розвинених країнах інформаційного суспільства.

Порушення авторських прав, розголошення державної таємниці чи іншої конфіденційної інформації без дозволу, несанкціонований доступ до персональних даних тощо – це лише деякі правопорушення інформаційного характеру (інформаційні правопорушення).

Інформаційне правопорушення – суспільно небезпечне (шкідливе), протиправне, винне діяння (дії або бездіяльності) деліктздатного особи, вчинене в інформаційній сфері та (або) з використанням інформаційних засобів і технологій роботи з інформацією незалежно від її форми, або в іншій сфері людської діяльності в умовах інформаційного середовища.

Особливістю юридичної відповідальності за інформаційні правопорушення є те, що значна кількість актів, які визначають правові підстави, гарантії та процедури доступу до інформації для її подальшого використання, містять бланкетні норми, що відсилають до інших нормативних актів. Зокрема, ідеться про кодекси, крім того, вони можуть визначати лише вид правопорушень щодо інформації, не виокремлюючи при цьому конкретний механізм реалізації юридичної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері. Нормативно-правове регулювання інформаційних правовідносин має досить хаотичний та несистемний характер.

Водночас, велика кількість об'єктивних проблем притягнення винних осіб за інформаційні правопорушення пов'язана з усеохопним поширенням

усіх видів інформації в електронній формі, і насамперед через мережу Інтернет.

У сучасних умовах складність забезпечення належної протидії інформаційними правопорушенням, і особливо в сфері електронно-цифрової інформації (використання всесвітньої мережі Інтернет), зумовлена багатьма об'єктивними причинами, серед яких доцільно виділити:

– відсутність географічних кордонів та обмежень для миттєвого поширення, збирання, обробки та використання інформації, внаслідок чого Інтернет з його глобальними комунікаціями залишається поза сферою правового регулювання законів будь-якої держави, яка завжди має певну обмежену територію, на яку поширюється її суверенітет (поняття юрисдикції або дії нормативно-правового акта у просторі);

– анонімність, яка підриває традиційне застосування юридичної відповідальності за скоєне правопорушення або злочин в інформаційній сфері, що забезпечує високий рівень латентності та низький рівень розкриття правопорушень;

– легкодоступна змінюваність інформації в електронній формі: на відміну від стабільної документально оформленої інформації електронна інформація не має форми, сталої у часі та просторі. У зв'язку з цим електронна інформація циркулює переважно неконтрольовано та хаотично.

Забезпечення ефективного правового регулювання всього інформаційного простору на національному рівні в Україні можливо досягти, зокрема, шляхом прийняття кодифікованого законодавчого акта (наприклад, Кодекс законів про інформацію в Україні або Кодекс інформаційного права України), який максимально враховував би права й законні інтереси всього суб'єктного складу відповідних правовідносин та забезпечив єдині підходи і принципи до регламентації відносин у інформаційній сфері та юридичної відповідальності за незаконні дії в ньому чітко визначених суб'єктів.

Совенко М. О.,

слухач 4-КА курсу ННІЗДН НАВС

НОРМА ПРАВА ЯК ОСНОВНИЙ РЕГУЛЯТОР СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

В умовах розбудови в Україні демократичної, соціальної, правової держави та громадянського суспільства переосмислюється сутність і призначення права, його місце та роль у регулюванні політичних, економічних, соціальних і культурних відносин. Без урахування юридичної природи норм права розуміння означених питань є неможливим. Норма права належить до традиційної, класичної проблематики загальної теорії права, їй присвячені творчі доробки вчених-юристів різного наукового спрямування, які творили в різний час та в різних країнах. У загальному плані рівень розробки проблем, пов'язаних з нормою права, виступає своєрідним "індикатором", "барометром" стану розвитку того чи іншого періоду правової думки. Саме через це норма права перетворилася із звичайної правової категорії в артефакт культури, велике культурне завоювання людства, елемент цивілізації.